

Arrest

nr. 232 306 van 6 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 oktober 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 27 juni 2016 in Mechelen in het huwelijk met een Belgische vrouw.

1.2. Op 29 juli 2016 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. In antwoord op deze aanvraag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 25 januari 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker dient op 10 april 2019 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 8 oktober 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10/04/2019 werd ingediend door:

*Naam: [O.]
Voornaam: [Y.]
Nationaliteit: Ghana
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote, de genaamde [K., L.N.] [RR ...] in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. 2° (...) 3° (...)"

Als bewijs van de bestaansmiddelen legt de Belgische referentiepersoon de volgende documenten neer:

☐ *Huisvesting: Huurcontract 700€*

☐ *Tewerkstelling bij Flextra Interim:
25/06/2018 tot 30/06/2018: 130,28€
02/07/2018 tot 8/07/2018: 349,28€
13/08/2018 tot 19/08/2018: 346,14€
27/08/2018 tot 31/08/2018: 349,28€
10/09/2018 tot 16/09/2018: 351,61€
1526,59*

=> uit het administratief dossier blijkt deze tewerkstelling te zijn beëindigd sedert 28/09/2018 en kan er met deze loonfiches geen rekening te worden gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen

☐ *Arbeidsovereenkomst van tewerkstelling bij Tempo – team at Home dienstencheques onbepaalde duur /deeltijds. Dd 5/02/2019. Volgens het arbeidscontract gestart op 11/02/2019 werkt ze 25u (gemiddelde wekelijkse arbeidsduur 25u op kwartaalbasis) bruto 11,04€/uur).*

Loonfiches:

*3/12/2018 – 8/12/2018: 280,04€
10/12/2018 – 15/12/2018: 399,98€
17/12/2018 – 22/12/2018: 407,55€
24/12/2018 – 29/12/2018: 377,42€
31/12/2018 – 31/12/2018: 87,06€*

1552,05€

1/01/2019 – 5/01/2019: 212,17€
7/01/2019 – 12/01/2019: 229,70€
14/01/2019 – 19/01/2019: 278,20€
21/01/2019 – 26/01/2019: 333,91€
28/01/2019- 31/01/2019: 212,89€
1266,87€

4/02/2019 – 9/02/2019: 270,12€
11/02/2019 – 3/03/2019: 770,56€
1040€

4/03/2019 – 31/03/2019: 1317,00€

Uit de berekening van de loonfiches van Tempo-team blijkt dat de referentiepersoon niet elke maand beschikt over bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 120% van het leefloon met gezinslast, hetzij 1505,78 euro. Het gemiddelde bedraagt 1303 euro.

In voorkomend geval zou vervolgens conform art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 in een dergelijke situatie een behoefteanalyse moeten gemaakt worden. Voor zover in het dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon blijkt alvast uit het dat de referentiepersoon 700 euro aan huishuur betaalt. Dit betekent dat de referentiepersoon een 600 euro overheeft voor het betalen van alle andere vaste en variabele kosten (energie, verzekeringen, eten, kledij enz). 120% van het leefloon is echt wel het minimum dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van de bestaansmiddelen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"aangezien de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat de Belgische echtgenote van verzoeker niet over conform art. 40ter Vw. stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken; dat n.a.v. de aanvraag van verzoeker op 10.04.19 voor zijn Belgische echtgenote tewerkstellingsbewijzen werden bijgevoegd voor de periode 25.06.18 t.e.m. 31.03.19;

dat dit in eerste periode een tewerkstelling betrof bij FLEXA INTERIM én vanaf 03.12.18 bij TEMPO - TEAM AT HOME, waar dit in eerste fase een tijdelijke deeltijdse arbeidsovereenkomst betrof met een gemiddelde wekelijkse arbeidsduur van 25u doch dit inmiddels is opgetrokken naar 32u én op basis van een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur (zie stuk 3);

dat aan verzoeker overigens nooit is gevraagd geweest om stukken voor te leggen m.b.t. 'het bestedingspatroon' van zijn echtgenote;

dat verzoeker zelf sinds 01.04.18 tot op heden als magazijnier type 3 tewerkgesteld is bij DPD BELGIUM te MECHELEN op basis van een deeltijdse arbeidsovereenkomst (15u per week) van bepaalde duur in een ploegensysteem én hij met overuren bij steeds meer dan 1.000€ (tot zelfs 1.700€) netto per maand verdient;

dat m.b.t. de tewerkstelling van de Belgische echtgenote van verzoeker alsook van verzoeker onder stukken 3 & 4 de nodige actuele bewijzen worden bijgevoegd;

dat hieruit ten overvloede blijkt dat niet alleen de Belgische echtgenote van verzoeker doch ook verzoeker zelf over zondermeer over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikken én hun gezamenlijke inkomsten ruimschoots afdoende zijn om te voorzien in hun eigen levensonderhoud;

dat aldus de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloomt is;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 08.10.19 dan ook niet alleen artikel 40bis & ter Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt toegelicht dat verzoeker de gezinshereniging vraagt met zijn Belgische echtgenote in toepassing van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en hij in deze situatie het bewijs moet leveren dat de Belgische echtgenote beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verweerder gaat in op de verschillende documenten die werden voorgelegd om de bestaansmiddelen van de Belgische echtgenote aan te tonen. Hij stelt vast dat de tewerkstelling van de Belgische echtgenote bij Flextra Interim een einde nam op 28 september 2018, zodat met de voorgelegde loonfiches voor deze werkgever geen rekening meer kan worden gehouden. Verder stelt hij op basis van de voorgelegde stukken vast dat verzoekers echtgenote op 3 december 2018 aan de slag ging bij Tempo-Team at Home. Hij duidt dat het, volgens een voorgelegde arbeidsovereenkomst van 5 februari 2019, een deeltijdse tewerkstelling voor onbepaalde duur betreft voor een gemiddelde wekelijkse arbeidsduur van 25 uur op kwartaalbasis. Hij merkt op dat de voorgelegde loonfiches uitwijzen dat de referentiepersoon een gemiddeld maandelijks inkomen heeft van 1303 euro, hetgeen minder is dan het referentiebedrag van 120 % van het bedrag van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Hij motiveert dat een behoefteanalyse uitwijst dat het bedrag van 120 % van het leefloon het minimum is dat de Belgische echtgenote ter beschikking moet hebben. Hij wijst er hierbij op dat het gezin een huurlast heeft van 700 euro en is van mening dat 600 euro voor het betalen van alle andere vaste en variabele kosten van het gezin zoals energie, verzekeringen, eten, kledij, enz. onvoldoende is. Verweerder besluit dat niet is aangetoond dat is voldaan aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarde in verband met de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel, dat enkel kan spelen waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de vreemdeling dus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

Verzoeker diende een aanvraag tot gezinshereniging in als echtgenoot van een Belgische onderdaan. Er blijkt niet dat deze laatste reeds gebruik maakte van haar rechten van vrij verkeer als burger van de Unie. In deze situatie voorziet artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot

achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond. Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld."

Een van de voorwaarden voor de gezinshereniging is dus dat de Belgische echtgenote moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. In de bestreden beslissing stelt verweerder vast dat verzoeker niet heeft aangetoond dat is voldaan aan deze verblijfsvoorwaarde. Verzoeker betwist deze beoordeling.

Partijen zijn het erover eens dat verzoeker in het kader van de voorliggende aanvraag bewijzen voorlegde van inkomsten uit tewerkstelling van de Belgische echtgenote voor de periode van juni 2018 tot en met maart 2019.

Wat de initiële tewerkstelling van de echtgenote voor Flextra interim betreft, betwist verzoeker niet dat deze tewerkstelling een einde nam op 28 september 2018. Nu de echtgenote niet langer is tewerkgesteld bij deze werkgever, blijkt niet dat verweerder onterecht oordeelde dat de inkomsten uit deze tewerkstelling niet langer in rekening kunnen worden gebracht.

Wat de op 3 december 2018 aangevatte tewerkstelling van de echtgenote bij Tempo-Team at Home betreft, voegde verzoeker bij de aanvraag een arbeidsovereenkomst van 5 februari 2019 die aangeeft dat het een deeltijdse tewerkstelling voor onbepaalde duur betreft voor een gemiddelde wekelijkse arbeidsduur van 25 uur op kwartaalbasis. Nog legde verzoeker loonfiches voor de maanden december 2018 en januari, februari en maart 2019 voor. Met betrekking tot deze stukken stelde verweerder in zijn beslissing vast dat de echtgenote op basis van deze tewerkstelling een gemiddeld maandelijks inkomen heeft van 1303 euro, hetgeen minder is dan het referentiebedrag van 120 % van het bedrag van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Verzoeker geeft op zich niet aan dat dit een incorrecte weergave van de feiten is.

Verzoeker merkt nog op dat inmiddels de wekelijkse arbeidsduur is opgetrokken tot 32 uur. Hij verwijst hiervoor naar een bij het verzoekschrift gevoegde nieuwe arbeidsovereenkomst tussen zijn echtgenote en Tempo-Team at Home van 14 oktober 2019. Dit stuk dateert met andere woorden van na het nemen van de bestreden beslissing, terwijl de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing evident geen rekening houden met dit stuk dat dateert van latere datum. De Raad kan zich ook niet in de plaats van het bevoegde bestuur stellen om opnieuw, en op grond van nieuwe gegevens, te oordelen of er in verzoekers geval is voldaan aan de vereiste dat de Belgische echtgenote beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verzoeker kan dit stuk niet dienstig aanwenden in het kader van de huidige procedure.

Verzoeker voert vervolgens aan dat hijzelf sinds 1 april 2018 tot op heden werkzaam is op basis van een deeltijdse arbeidsovereenkomst van bepaalde duur en hij maandelijks netto tussen 1000 en 1700 euro verdient. Hij stelt dat de gezamenlijke inkomsten van hem en zijn Belgische echtgenote ruimschoots volstaan om te voorzien in hun levensonderhoud. De Raad merkt echter op dat de door verzoeker ter ondersteuning van dit betoog voorgelegde stukken enkel wijzen op een tewerkstelling van verzoeker in de periode van april tot en met december 2018. Uit niets blijkt dat verzoeker in 2019 nog werkzaam was. In het kader van de aanvraag tot gezinshereniging van 10 april 2019 werden ook geen stukken voorgelegd van inkomsten die verzoeker zelf had uit tewerkstelling. Er blijkt niet dat de tewerkstelling van verzoeker in 2018 nog enige relevantie heeft voor de beoordeling van de op 10 april 2019 ingediende aanvraag tot gezinshereniging die leidde tot het nemen van de bestreden beslissing op 8 oktober 2019.

Voor het overige beperkt verzoeker er zich toe te stellen dat hem nooit werd gevraagd om stukken voor te leggen met betrekking tot het bestedingspatroon van zijn echtgenote. Wat de overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet door te voeren behoefteanalyse betreft, oordeelde verweerder in de bestreden beslissing dat het bedrag van 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast het minimum is dat de Belgische echtgenote ter beschikking moet hebben. Hij wees erop dat

het gezin een huurlast heeft van 700 euro en dat 600 euro voor het betalen van alle andere vaste en variabele kosten van de gezinsleden zoals energie, verzekeringen, eten, kledij, enz. onvoldoende is. Verzoeker geeft niet aan dat een concreet element bij deze beoordeling ten onrechte niet in rekening is gebracht en brengt geen argumenten naar voor die kunnen aantonen dat de gedane beoordeling als kennelijk onredelijk is te beschouwen. Op geen enkele wijze geeft hij aan dat hij, indien hem nog bijkomend was gevraagd overige stukken voor te leggen met betrekking tot het bestedingspatroon, nog dienstige gegevens of stukken hieromtrent had kunnen aanbrengen die tot een andere beoordeling hadden kunnen leiden. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker een voldoende belang heeft bij zijn betoog.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.4. Verzoeker voert nog de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Hij laat evenwel na uiteen te zetten op welke wijze verweerder door het nemen van de bestreden beslissing deze wetsbepaling heeft miskend. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk.

2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS